

3.s.e.påske 17. april 2016.

Joh 14,1-11: Jesus er vejen, sandheden og livet.

Der var engang, hvor verden bevægede sig langsomt fremad. Man havde ikke biler eller andre motorkøretøjer – eller tog for den slags skyld – eller cykel. Man havde heller ikke motorveje som i dag, hvor man suser forbi alt det, der er uden for vejen, og hvor det drejer sig om at nå målet hurtigst muligt. Ja, man havde kun få slags veje, og var man ikke med hestekøretøj, så måtte man gå. Man oplevede eller sansede noget undervejs. Det kunne være naturen. Det kunne være, man fik en snak, når man gik ad stier eller små veje.

Og vi ved det også fra os selv. Når vi går en tur i naturen, så mærker vi dufte og lyde, vi ser skønheden og det mindre skønne omkring os. Vejen er det sted, hvor sanserne kommer i brug. Og hvor man bevæger sig langsomt, så langsomt at sindet kan være med.

Sanserne kommer også i brug, når vi går Jesus-vejen. Jesus-vejen er en vej, hvor vi bevæger os. Medens vi bevæger os fremad, hører og ser vi noget bestemt, der fører til tro og handling. Jesus-vejen er derfor både troens vej og handlingens vej.

I evangelieteksten til i dag er Jesus sammen med sine disciple den sidste aften før sin forestående død. Han forbereder dem på, at han meget snart skal dø. Nok skal han sige farvel til denne verden, men døden er for ham ikke enden. Nej, han er på vej hjem til sin fars hus, på vej hjem til sin himmelske Far. Men ikke nok med det. Han vil gøre alting klar til den dag, da disciplene kommer.

Det er svært for disciplene at forstå, hvad Jesus mener. At han skal dø i en ung alder, når han ikke fejler noget. At han ved andre lejligheder har sagt til dem, at han faktisk er på vej mod døden – det er ikke rigtig sivet ind. Og de fatter slet ikke Jesu tale om, at han er på vej til sin himmelske Far. For hvor er han? Hvor er Gud? De har jo

ikke set ham! Eller det har de måske alligevel? For de har jo set Jesus, og når de har set Jesus, så har de set Gud. Det er bare ikke gået op for dem endnu. Og vi kan jo også spørge, om det er gået op for os, at når vi kender Jesus, så kender vi også Gud, vor himmelske Far?

Og hvad gør Jesus så? Jo, han taler kærligt til sine disciple og venner. Han taler som den omsorgsfulde Herre og Mester, han er – og som elsker sine tungnemme lærlinge. En af dem er Thomas. En anden er Filip. De er ærlige over for Jesus. De spørger ham ganske enkelt om, hvordan det hele hænger sammen. For i deres hoveder hænger det ikke sammen. Og vi ligner dem nok deri, at vi gerne ville have styr på Gud og vor tro, men det er bare så svært eller umuligt. Vi er nemlig begrænsede, og vi har svært ved at tænke, som Gud tænker.

Jesus ved godt, at det vil være svært for disciplene at skulle undvære ham. De har delt rigtig meget sammen de tre år, de var på vandring sammen. Han kender sine disciple, og de kender også ham. Eller rettere: problemet er, at de ikke rigtig kender ham. Det er ikke helt gået op for dem, hvem Jesus er. Jo, i glimt har de forstået det. I glimt har de oplevet Guds herlighed udfoldet i Jesus – og så har de nok alligevel glemt det.

På overfladen har de kendt Jesus i tre år. Det var ham, der kaldte dem ind i sit følgeskab. De har gået op og ned ad hinanden en stor del af tiden. De har delt sorger og glæder. Disciplene har lyttet til Jesu visdomsord – uden dog rigtig at forstå dem – og de har set ham gøre undere. Ja, Jesu disciple blev da også sendt ud på selvstændige opgaver, og alligevel var det ikke rigtig gået op for dem, hvem Jesus var. *"Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip."* Det var da en besked at få – og gad vide, hvad Filip tænkte. For hvis man ikke lærer et menneske at kende ved at være sammen med det i tre år, hvordan skal man så finde ud af, hvem det er?

Men jeg forestiller mig, at Jesus også godt kunne finde på at sige det samme til os: *"Søren og Sørine: så lang tid har jeg været hos jer, og I kender mig ikke."* Hvis Jesus sagde til mig, at jeg ikke kender ham, så ville jeg blive ked af det. Men derfor kan Jesus da godt have ret.

Disciplene må først igennem påskebegivenhederne – og så senere opleve Jesus mellem påske og pinse – for derefter at blive fyldt af Helligånden – sådan at det mere og mere går op for dem, hvad det vil sige, at Jesus er vejen, sandheden og livet.

Også selv om Jesus nu er hos sin himmelske Far, så er vi ikke ladt i stikken, men vi har en sikker og tryk vej at gå på. Det er Jesus-vejen, og når vi går den vej, så går vi aldrig fejl af livet. Og når vi går Jesus-vejen, så går vi heller aldrig fejl af Gud.

En dag her i foråret, hvor det var stille regnvejr, gik jeg mig en tur. Der var næsten ikke en vind, der rørte sig, så vandet kom ganske blidt på mit ansigt, og jeg mærkede duften af grødevejr. Det følte godt. Det var virkelig forfriskende.

Sådan, tænkte jeg, er det jo også at gå på Jesus-vejen i følgeskab med ham, der altid går ved min side. Det er forfriskende. Han rører ved mig. Giver mig nyt liv. Nyt mod. Ny lyst til livet. Det liv, som han jo har givet mig, og som han giver mig hver eneste dag. Jesus opfordrer os til at åbne vore sanser, sådan vi både kan høre og se. Og der er virkelig meget både at høre og se – og føle. Hvis vi kan. Hvis vi vil.

Det betryggende ved at gå Jesus-vejen er, at vi ved, hvor den fører hen. Den fører nemlig altid hjem. Også selv om den kan være brolagt med besværligheder af forskellig slags. Og hvor er hjem så? Vi kender jo vejen, siger Jesus! I grunden er det såre enkelt, for Jesus siger: *"Jeg er vejen, sandheden og livet!"* Med andre ord, vi skal bare følge efter, så går vi på den rette vej, og så når vi jo målet sammen med ham. Hvor svært kan det være?

Vel, Jesu vej til målet gik gennem døden og lidelsen. Også vor vej kan være fyldt med forhindringer, lidelser af forskellig slags, og døden slipper vi heller ikke for. Men vor trøst er, at når vi går Jesus-vejen, så ved vi, at vi ikke går alene, og vi ved, at han, vor usynlige rejsefælle går sammen med os. For Jesus har jo selv sagt, at han vil være med os alle dage indtil verdens ende. Det løfte fik vi ved vor dåb – og det er jo værd at efterprøve, om ikke det skulle være sandt.

Når vi ved, at Jesus-vejen fører et bestemt sted hen, og når vi ved, at målet er en plads i himlen, så kan vi være trygge. Vi ved, hvem vi skal møde der, for han er gået forud for os.

Og medens vi går på Jesus-vejen, så må vi tage tingene, som de kommer. Der vil være huller forskellige steder. Det kan være modgang, sygdom, arbejdsløshed, skilsmisse og meget andet, der kan tage modet fra os. Men også i de situationer siger Jesus til os: *"Jeres hjerte må ikke forfærdes. Tro på Gud, og tro på mig."* Det er troen på vor treenige Gud, der giver os fornyet mod, når modet svigter, og vi føler os modløse. For når vi kender Kristus, lever med ham, tror ham, kender ham, så har vi et levende håb – også selv om vejen indimellem føles besværlig og trang.

Samtidig med, at vi har vor usynlige medvandrer Jesus Kristus, så har vi også vore synlige medvandrere, og dem er der jo rigtig mange af. Næmlig alle, der hører til i den kristne menighed. Vi går sammen med hinanden på Jesus-vejen frem mod målet. Det er en fantastisk styrke, at vi har hinanden.

Og medens vi går på vejen, oplever vi forskellige ting med Gud. Det gør vi, fordi vi er forskellige. Han møder os på forskellige måder – men altid gennem sin Søn, Jesus Kristus. For det er igennem ham, vi kender Gud. Som Jesus siger det: *"Kender I mig, vil I også kende min fader."* Vi kan berige hinanden, støtte og opmuntre hinanden, mens vi sammen går på Jesus-vejen frem mod målet. Vi skal fortælle hin-

anden de gode historier om, hvad Gud gør i vores liv; hvad Jesus betyder for os. Den gode historie kan for os at se også have et negativt fortegn – men så længe vi bliver klogere på Gud og os selv er det en god historie. Netop fordi ”Jesus er vejen, sandheden og livet.” Og fordi vi netop er på vej sammen med ham.

Lovprisning

Ære være Faderen, som har elsket os med en inderlig kærlighed.

Ære være Sønnen, som har udgydt sit dyrebare blod for os.

Ære være Helligånden, som gør dette levende for vore hjerter.

Amen.

Sognepræst Lillian Risum, Visby